

besynderligt med dette Venfskab. Hvad er det egentlig? er det Formaal eller Middel? Det har altid staaet for mig som det Naturligste, at det maatte være Midlet til at opnaae de vigtigste Interesser for Landet (Hør! Hør!). Men hvergang vi nu have haft Landets aller vigtigste Interessespørgsmaal for, saa afviser man vore Duffer med Trudflen om, at vi ellers miste Udlandets Venfskab. Her troer jeg, at man kan anvende latinske Phrafer fra Logiken, her vilde de være meget passende; thi det er virkelig en Urimelighed at sige til Folket, at det skal attraae Venfskabet, for at opnaae visse Goder, og, hvergang saa disse Goder skulle opnaaes, da at svare: Nei, nu maae disse Goder opgives; thi ellers mistes Venfskabet.

Der er endnu et Punkt tilbage af samme Art, hvorved jeg endnu et Dieblif skal opholde mig. Det er gjentagende Gange udtalt, at vort Ministerium er i høi Grad yndet af Europa, at det derfor er af stor Betydning for Landet, og at det vilde være særdeles vanskeligt at faae noget andet Ministerium istedetfor. At Ministeriet er yndet i Europa, vil jeg ikke nægte, jeg vil endogsaa sige, at det er alts for yndet (Munierhed). Ministeriet blev til, saaledes som det selv har udtrykt sig, i Conseqvents af, hvad det dengang kaldte en europæisk Nødvendighed. Det er mig ikke klart, at en saadan forelaag, men der findes i saa Henseende forskjellige Actstykker, der ere høist interessante og vel stikede til at ophylse Ministeriets Tilblivelse, Noter navnlig fra Østerrig og Preussen, der udtale det høist Unfskelige i, at der blev lagt en særdeles Bøgt paa Balget af de Personligheder, der skulde sammensatte det kommende Heelstatsministerium af 28de Januar. Det blev omtalt, at den Bøgt, der blev lagt paa Balget af disse Personer, vilde være særdeles betydelig i Europas Dine (Hør!), der blev tilføiet, at man glædede sig ved at vide, at der var udmærkede Personligheder, paa hvem der kunde falde Balg, og at man vidste, at de ikke vilde vægre sig ved at modtage et saadant Balg, naar det faldt paa dem. Jeg kan ikke nægte, at her er der gaaet temmelig langt ved i Overensstemmelse med Udlandets Duffe at arrangere det nærværende Ministerium: det er noget Meget, at Udlandet

ikke alene veed, at der var udmærkede Personligheder, der kunde modtage Kaldelsen til Ministeriet, men at det ogsaa veed, at disse Personer vilde modtage Kaldelsen, og da saa godt som opfordrer den danske Regjering til at vælge disse Personligheder. Det er herefter meget forklarligt, at Ministeriet er saa yndet af de fremmede Magter, og at det lægger saa stor Bøgt paa Europas Duffer; men, at dette derfor er til Danmarks Gavn, er maaskee dog mindre afgjort. Det samme gælder om det, som den ærede Premierminister med Tilfredshed yttrede, efterat han havde udtalt sig om Budskabet af 28de Januar: „at alle Noter, alle Svar, alle Erklæringer, som man derefter modtog fra vedkommende Cabinetter, vare billigende“. Enigheden og Venfskabet med disse Cabinetter er jo saaledes vistnok overordentlig stort; men, uagtet jeg selv erkjender dette, ligesom det ogsaa spores i Ministeriets Udtalelser, hvor der bestandigt lægges en saa overveiende Bøgt paa Europas Villie og Stemning, saa troer jeg dog, at dette ikke kan faae nogen Indfyldelse paa nærværende Sags Afgjørelse, ligesaa lidt som Spørgsmaalet om, hvorledes man skulde faae et andet Ministerium, hvis dette gik af. For det Første kan man gaae den samme Vej her, som man gaaer, naar man taler om den europæiske Nødvendighed; man kan spørge: Naar er der da en Ministertrifst tilstede? og Svaret er: den er for det Første tilstede, naar et Ministerium er gaaet af, og dernæst, naar Ministeriet truer med at gaae af; men, truer Ministeriet aldeles ikke med at gaae af, nu! saa er det ikke nødvendigt at lægge nogen særdeles Bøgt paa Frygten herfor (Hør!). Men, selv om Ministeriet truer med at gaae af, saa ere Forholdene hertilands saaledes, at det endnu aldrig er lykkedes — idetmindste har det ikke været bekendt — at stikke sig noget Ministerium, før end det forrige traadte af, og navnlig har det ikke været muligt for Rigsdagen eller Offentligheden at faae nogen Øtring fra en dansk Mand om, at han vilde være Minister, dersom et Ministerkifte indtraadte, skjøndt vi jo dog, naar det kom til Stykket, altid vare saa heldige at faae Ministre. Jeg har selv haft den Gæde at tale med flere Mænd,